

досвідчених кадрових працівників. Тому розвиток творчого підходу в колективі, інвестування в нові кадри – характерні риси організацій, орієнтованих на ринкову стратегію. В цілому спостерігається тенденція до формалізації відносин, яка виражається не стільки в переліках посадових обов'язків, скільки в спробах топ-менеджерів будувати взаємовідносини з найманими працівниками.

Отже, корпоративна культура - це ефективний інструмент стратегічного управління у руках керівника, за допомогою якого можна привести організацію до успіху, процвітання і стабільності, але при неефективному використанні можливі прямо протилежні результати.

Список використаних джерел

1. Вплив корпоративної культури на мотивацію/ Т.Л. Коваленко, Я.М. Ліцар, К.С. Березянська // Вісник НУК - 2008.
2. Спивак В. Корпоративная культура / В.Спивак - Питер, 2007. - 185 с.
3. Чернишова А.О. Деякі аспекти корпоративної культури організації // Наукові праці КНТУ. Економічні науки, 2010, вип. 17. – С.98-101.
4. Андронов В.В. Корпоративный менеджмент в современных экономических отношениях.-М.: Экономика, 2003.
5. Зубенко В.В. Факторы формирования инновационной культуры предприятия // Проблемы и перспективы развития сотрудничества стран Юго-Восточной Европы в рамках Черноморского экономического сотрудничества и ГУАМ. – Одесса-Донецк. Т. II. – 2008.

Шубович Тетяна Анатоліївна,

аспірант Подільського державного аграрно-технічного університету,

м. Кам'янець-Подільський

Науковий керівник: д.е.н., професор Доманчук Д.П.

ПИТАННЯ УДОСКОНАЛЕННЯ УПРАВЛІННЯ ЯКІСТЮ ВИРОБНИЦТВА В АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВАХ

Специфіка сучасного етапу економічних реформ полягає в тому, що стійке економічне зростання не може бути досягнуте на основі традиційних підходів до вирішення питань вдосконалення управління. Ми вважаємо, що необхідні нові теоретичні і методологічні рішення, які зважали б на специфіку розвитку вітчизняних підприємств в умовах ринкових відносин, тому розвиток управління аграрними підприємствами і зокрема якістю виробництва продукції є одним із актуальних питань.

Вагомий внесок у дослідження питань, пов'язаних з управлінням якістю, зробили вітчизняні та зарубіжні вчені і зокрема: Г. Азгальдов, А. Ахметова, В. Бойцов, В. Версан, Г. Воронін, О. Гличов, О. Гоголю, Е. Демінг, Дж. Джуран, К. Ісікава, С. Ільєнкова, П. Калита, Л. Кириченко, Ф. Кросбі, В. Лапідус, І. Мазур, В. Мозолюк, Ю. Огвоздін, В. Окрепілов, В. Перебийніс, Г. Тагуті, А. Фейгенбаум, С. Фомічов, Дж. Харрінгтон, І. Чайка, О. Чернега, М. Шаповал, В. Шухарт та інші науковці. Наявні публікації сформували чітке уявлення про те, що від стану якості продукції залежать результати суспільного виробництва, його економічна ефективність, при реалізації механізму управління якістю продукції велику роль відіграють державні стандарти і стандарти підприємств. Позитивним є і те, що зусиллями представників науки спільно з практиками було розроблено низку рекомендацій щодо впровадження комплексних систем управління якістю праці і продукції на рівні підприємства або об'єднання.

Основними цілями впровадження систем управління якістю на підприємствах є задоволення потреб споживачів у якісній продукції, розширення ринків збуту продукції, зокрема вихід на ринки Європейського Союзу, підвищення конкурентоспроможності на внутрішньому та зовнішньому ринках, вдосконалення системи якості на підприємстві, покращення роботи постачальників, зростання ділової репутації підприємства та ін. [1, с. 2].

Дослідження свідчать, що престиж аграрної праці завжди був низьким через складні й непривабливі її умови, але слід відзначити, що в даний час ситуація дещо змінюється, оскільки скорочуються робочі місця в місті у зв'язку із зниженням попиту на робочу силу, підвищуються ціни на продукти

харчування, надзвичайно висока ціна кооперативного будівництва, що призводить до зменшення відпливу робочої сили з села, з'являється потреба в створенні додаткових робочих місць у сільськогосподарських підприємствах за рахунок розвитку додаткових виробництв та збільшення видів і обсягів продукції, більш повного задоволення потреб населення країни в продуктах та товарах власного виробництва.

Покращення ефективності функціонування аграрних підприємств в Україні також пов'язано із підвищенням оперативності управління їх господарською діяльністю і передбачає налагодження внутрішніх та зовнішніх зв'язків щодо ресурсного забезпечення та збуту виготовленої ними продукції. Однією з можливих форм такої співпраці є створення в довгостроковій перспективі великих корпоративних структур, які поєднують у собі діяльність підприємств основного та допоміжного виробництва і цим самим посилять конкурентні переваги та підвищать економічний потенціал суб'єктів господарської діяльності основного виробництва. Такий підхід передбачає реалізацію стратегічної мети підприємства, підвищення конкурентоспроможності суб'єкта господарської діяльності основного виробництва (тобто виробника кінцевого виду продукції), призначеного для реалізації за рахунок отримання послуг підприємств допоміжного виробництва (тобто постачальників засобів виробництва для великого підприємства. Все це формує спеціалізацію галузей агропромислового комплексу.

Загальні результати господарювання, фінансові результати значною мірою обумовлюються дієвістю системи управління якістю. Аналіз показників оцінювання сучасної системи управління якістю аграрних підприємств показав, що більшість вітчизняних підприємств не відповідає параметрам сучасних вимог. Тому необхідні суттєві зміни управління якістю, що важливо з позиції забезпечення комплексності та системності.

Як вказується в Концепції Державної цільової програми сталого розвитку сільських територій на період до 2020 року, державна політика в аграрному секторі економіки потребує значного вдосконалення і в тому числі в питаннях

якості сільськогосподарської продукції. Концепцією зокрема передбачаються наступні кроки в цьому напрямку: розвиток органічного сільськогосподарського виробництва, впровадження стандартів безпеки продуктів харчування та підвищення якості сільськогосподарської продукції відповідно до вимог СОТ і ЄС, організація оптово-роздрібних ринків сільськогосподарської продукції [2, с. 1].

Світовий досвід свідчить, що важливим кроком досягнення цієї мети має бути впровадження системи НАССР - система аналізу небезпек і критичних точок контролю. Це потужна система, що може застосовуватися до великого спектру простих і складних операцій. Вона використовується для забезпечення безпечності харчових продуктів протягом усього ланцюга виробництва і реалізації харчового продукту. Для впровадження системи НАССР виробники повинні досліджувати не тільки її власний продукт, а й методи його виготовлення. Постає завдання застосовувати такі ж вимоги і до постачальників сировини і допоміжних матеріалів та системи роздрібної торгівлі [3, с. 25].

Застосування НАССР сприяє більш раціональному використанню ресурсів під час виробництва та реалізації продукції. Правильно проведений аналіз небезпечних чинників дозволяє виявити приховані небезпеки і направити відповідні ресурси в критичні точки процесу.

Підводячи підсумок даного питання, слід зазначити, що розвиток ефективності управління підприємствами – це багатоступеневий процес, який доцільно застосовувати і змінювати залежно від конкретних об'єктів дослідження.

Список використаних джерел

1. Сімченко М.О. Впровадження систем управління якістю на підприємствах України: проблеми та перспективи / М.О. Сімченко, Г.А. Мохонько // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://archive.nbuv.gov.ua/e-journals/eui/2012_1/PDF/12snoptp.pdf.

2. Бугера С.І. Система державного управління якістю сільськогосподарської продукції: організаційно-правовий аспект / С.І. Бугера // Вісник Національного технічного університету України “КПІ”. – 2011. – № 3 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://visnyk-psp.kpi.ua/uk/2011-3/29.pdf>.
3. Соболев А.С. Впровадження методології НАССР у практику вітчизняних підприємств / А.С. Соболев // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ipdo.kiev.ua/files/articles/sobolev2.pdf>.

Яковишена Наталія Миколаївна,

студентка спеціальності 5.03050401 «Економіка підприємства»

Кам'янець-Подільського коледжу харчової промисловості

Національного університету харчових технологій

Науковий керівник: к.е.н., зав. економічного відділення Толстопятова Д.Г.

СКАСУВАННЯ МОРАТОРІЮ НА ПРОДАЖ ЗЕМЛІ

Мораторій (від латинського «moratorius» — що уповільнює, відстрочує) — відстрочення виконання зобов'язань, що встановлюються урядом на певний термін або до закінчення яких-небудь надзвичайних подій. Поширюється на всі зобов'язання або лише на деякі їх види, або на окремі категорії боржників. З відміною мораторію більшість земель, пов'язані з сільськогосподарською діяльністю, стануть відкриті для купівлі усіма суб'єктами господарювання, як вітчизняними, так і зарубіжними. Багато землевласників, які хотіли б продати свої землі але не могли через приписи закону, будуть мати таку можливість.

Ще одним негативним аспектом на думку експертів є те, що дуже велика частина земель може опинитися в руках іноземних власників. Питання зняття заборони на продаж земель сільськогосподарського призначення обговорюються вже давно. Мораторій на торгівлю зазначеною категорією земель не стримує здійснення операцій з купівлі земель, а натомість продовжує тіньовий ринок.